

Arrest

nr. 189 678 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 20 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 25 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2016 werd ingediend door:

Naam: S.(...) Voorna(a)m(en): A.(...) Nationaliteit: (...)

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

De referentiepersoon legt volgende bewijzen van bestaansmiddelen voor :

- 3 loonfiches van het OCMW Geraardsbergen voor de maanden januari, februari en maart 2016

- Document loopbaanonderbreking van de RVA dd. 25.03.2009 waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 01.04.2010 tot 31.03.2019 loopbaanonderbreking geniet en hiervoor een uitkering van 203,40 euro per maand geniet.

- Een uitkeringsattest van Bond Moyson dd. 25.07.2016 van primaire arbeidsongeschiktheid. Na contact met Bond Moyson Oost-Vlaanderen blijkt dat deze arbeidsongeschiktheid werd beëindigd op 31.08.2016.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Het gemiddeld maandinkomen bij het OCMW bedraagt € 963,51 + € 203,40 (loopbaanonderbreking) geeft een maandelijks inkomen van 1166,91 euro. Dit inkomen, dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen van de Belgische, is dus niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Vandaar dat niet voldaan is aan de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

De referentiepersoon dient reeds € 550 te voorzien voor betaling van de maandelijkse huishuur. Dat wil dus zeggen reeds de helft van haar inkomen. Verder blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat mevrouw 2 kinderen ten laste heeft, waarvan 1 invalide kind. Onafgezien dat zij, ten gevolge daarvan wellicht voorhoogde kinderbijslag geniet en wellicht ook verhoogde terugbetaling van de mutualiteit indien iemand uit het gezin ziek is, wil dit wel zeggen dat de referentiepersoon ook een zware gezinslast heeft. Het is redelijk te stellen dat een dergelijke gezinslast het gezinsbudget aanzienlijk bezwaart. Vandaar dat overeenkomstig de behoeftenanalyse (zoals voorgeschreven door art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980) in deze het verblijfsrecht niet kan worden toegestaan zolang de referentiepersoon niet kan aantonen te beschikken over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn echtgenote zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven. Niet weerhoudt er betrokkene van, eens de referentiepersoon wel over de vereiste bestaansmiddelen beschikt, een nieuwe aanvraag gezinshereniging vanuit het buitenland in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf

op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42, §1, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel van het niet-terugwerkend karakter van administratieve rechtshandelingen. Tenslotte voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“En ce que, première branche, les effets de la décision de refus de séjour n'ont pu sortir leurs effets plein qu'en date du 25.01.2017 sans contrevenir au principe de rétroactivité des actes administratifs, principe d'ordre public.

Alors que, sur la base de l'article 42 § 1er de la loi du 15.12.1980, les six mois expiraient le 24.01.2017 et qu'en conséquence dès le 25.01.2017, le requérant devait être titulaire d'un droit au séjour, la disposition susvisée sortant ses effets de plein droit le 24.01.2017 à minuit à défaut de décision opposable au requérant et aux tiers à cette date.

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

3. Considérant que le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité.

Que l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui «interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que le Conseil d'état a également indiqué qu'« est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

Que, par ailleurs, le devoir de minutie impose de prendre en compte l'ensemble des données pertinentes du cas d'espèce avant d'arrêter une décision.

4. Considérant que l'article 42 par. 1er de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

«§ 1er. Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminées par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. »

Il s'agit là d'une application de l'article 10 de la directive 2004/38/CE qui impose « délivrance d'un document dénommé "Carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union" au plus tard dans les six mois suivant le dépôt de la demande ».

4.1. Considérant que le principe de non rétroactivité des actes administratifs est un principe à valeur législative¹ et d'ordre public² qui interdit à un acte administratif individuel ou réglementaire, de sortir ses effets à une date antérieure à la publicité qui en est faite, in casu, à sa notification.

Que les deux règles susvisées entraînent une cascade légale pouvant être décrite comme suit.

Que, d'une part, à défaut de décision effective et sortant ses effets au plus tard six mois après l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour, ici le 24.01.2017 à minuit, un droit au séjour doit être automatiquement reconnu dans le chef du demandeur, ici requérant.

Que d'autre part, tout acte administratif ne sort ses effets en droit qu'au moment de sa notification, et ce, sans qu'une application rétroactive puisse en être réalisée.

Que l'application au cas présent a pour conséquence d'indiquer qu'à défaut de notifier un acte ayant des effets en droit, sans application rétroactive de ces effets à un moment où l'acte était inopposable que ce soit à son destinataire ou aux tiers, l'effet de l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980 et de l'article 10 de la directive 2004/38/CE devait s'appliquer.

Qu'en effet cet effet d'octroi automatique d'un droit de séjour au-delà d'un délai de six mois à dater de l'introduction de la demande de séjour de plus de trois mois découle d'une norme législative.

Que les articles susmentionnés indiquent bel et bien que la délivrance de la carte de séjour a lieu « dans les six mois ».

Il ne saurait donc être admis, au regard de la hiérarchie des normes, qu'un acte réglementaire puisse mettre à néant cet effet de manière rétroactive antérieurement à son entrée en vigueur.

4.2. Considérant qu'en conséquence, le droit au séjour du requérant se devait d'être reconnu, à défaut de décision ayant effet à cette échéance, six mois après l'introduction de sa demande.

Que sa demande a été introduite en date du 25.07.2016

Qu'en conséquence, le délai de six mois expirait le 24.01.2017 à minuit. Que dès cette date dépassée, à défaut de décision sortant ses effets juridiques à cette échéance, un droit au séjour devait être acquis dans le chef du requérant.

Qu'en effet, aucune force obligatoire ne pouvait être attachée à la décision attaquée entre le avant la notification.

Qu'à l'inverse la force obligatoire de l'article 42 par 1er de la loi du 15.12.1980 susvisé était effective dès le 24.01.2017, minuit.

Qu'il découle de la combinaison de l'absence d'une décision ayant force obligatoire et opposable aux tiers et d'une disposition légale immédiatement applicable et ayant des effets juridiques qu'un droit acquis était existant dès le 25.01.2017 auquel il ne saurait être porté atteinte de manière rétroactive.

Que ce droit est donc acquis.

Que prétendre le contraire serait de donner un effet rétroactif à un acte administratif contraire à l'effet automatique d'une norme législative.

Que ce droit acquis ne pouvait donc plus être refusé au requérant dès le 11.06.2016 minuit, seule une possibilité de retrait demeurant possible dans le chef de l'Office des étrangers si les conditions en sont respectées.

Que pourtant, la décision n'est nullement une décision de retrait mais une décision de refus de séjour de plus de trois mois sortant rétroactivement ses effets.

Qu'une telle décision porte donc atteinte à un principe d'ordre public, celui de non rétroactivité des actes administratifs.

Que l'application d'une telle décision porte donc atteinte, de manière rétroactive a un droit acquis dès le 24.01.2017 minuit dans le chef du requérant et viole, de manière rétroactive, l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980 et l'article 10 de la Directive 2004/38/CE.

Qu'en effet, l'article 42 par. 1er de la loi du 15.12.1980 susvisé sort pleinement ses effets en l'absence de décision administrative soumise à la nécessaire publicité.

Que la question de la rétroactivité doit être regardée, comme indiqué ci-avant, au jour de la notification de la décision, et donc de son opposabilité à son destinataire, et nullement au préalable.

Qu'en l'absence de décision notifiée le 11.06.2016 au plus tard, jour ouvrable, il ne peut être question de faire rétroagir dans ses effets un acte administratif individuel d'autant que cette rétroactivité viole l'effet déclaratif d'une norme législative, supérieure dans la hiérarchie des normes.

Que, comme indiqué, la non rétroactivité des actes administratifs est d'ordre public.

Que la décision prise viole donc le principe de non rétroactivité des actes administratifs.

Que cette violation porte atteinte au droit acquis du requérant à bénéficier d'un séjour de plus de trois par l'effet de l'article 42 par. 1er de la loi du 15 décembre 1980 dès 11.06.2016

Que cette décision témoigne donc d'une erreur manifeste d'appréciation de la situation juridique du requérant.

*Qu'en conséquence, l'ensemble de ces manquements porte atteinte tant à la motivation interne de la décision qu'à sa motivation formelle et viole les articles 10 de la directive 2004/38/CE, 42 par.1er et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 visés au moyen.
Que le moyen est donc fondé."*

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), artikel 40ter en artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld

na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.
(....)”

2.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 juli 2016 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische echtgenote. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op grond van de neergelegde loonfiches en uitkeringsattesten van de Belgische referentiepersoon vast dat het netto maandelijks inkomen beneden de drempel van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast lag en dat een behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarbij rekening werd gehouden met de maandelijks huishuur en het gegeven dat één van de kinderen invalide is, uitwees dat dit gezinsbudget niet volstond om het verblijfsrecht toe te staan. Bijgevolg weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris op 20 januari 2017 het recht op verblijf van meer dan drie maanden en trof hij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. In zijn middel levert verzoeker geen enkele inhoudelijke kritiek op de beoordeling van de neergelegde bewijsstukken die betrekking hebben op het inkomen van de referentiepersoon, noch op de doorgevoerde behoefteanalyse. De Raad treedt dus de beoordeling bij die in de besteden beslissing wordt gemaakt.

Het betoog van verzoeker beperkt zich louter tot de stelling dat de vervaltermijn uit artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zou zijn overschreden.

Artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

2.8. Waar verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat hij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Wanneer de betrokken burger van de Unie, *in casu* de Belgische echtgenote van verzoeker, nooit haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezit, valt deze burger niet onder het begrip “*begunstigde*” in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, zodat deze op haar niet van toepassing is (cf. HvJ, 5 mei 2011, nr. C-434/09, *McCarthy t. Secretary of State for the Home Department*, §39). De Burgerschapsrichtlijn vereist een grensoverschrijdend aspect om te kunnen worden toegepast hetgeen niet aanwezig is indien een verblijfsrecht wordt gevraagd in functie van een Belgische onderdaan die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer (RvS 2 mei 2013, nr. 223.367; RvS RvS 18 maart 2009, nr. 191.551). Ten overvloede wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn.

2.9. Verzoeker lijkt er ten onrechte van uit te gaan dat de beslissing niet enkel genomen moet zijn binnen de termijn van zes maanden uit artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, maar dat deze tevens uitwerking moet hebben gekregen en dus aan hem betekend had moeten worden vóórleer deze termijn van zes maanden ten einde kwam. Zowel uit de rechtspraak van het Grondwettelijk hof (GwH, 26 september 2013, nr. 121/2013; GwH, 4 november 2010, nr. 128/2010) als uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 januari 2017 nr. 237.042) blijkt echter dat de vervaltermijn uit artikel 42, §1, betekent dat “*in elk geval*” binnen de zes maanden een erkennings- of weigeringsbeslissing dient te worden genomen, maar niet dat de betrokkene binnen deze termijn van de beslissing in kennis dient te worden gesteld.

2.10. De bestreden beslissing werd genomen op 20 januari 2017 en dus binnen een termijn van zes maanden na de aanvraag, die van 25 juli 2016 dateerde en dus eveneens binnen de termijn van zes maanden valt. Het gegeven dat de bestreden beslissing slechts op 25 januari 2017 door de diensten van het stadsbestuur van Geraardsbergen aan verzoeker ter kennis werd gebracht, betekent niet dat

aan deze administratieve rechtshandeling terugwerkende kracht zou worden verleend, zoals verzoeker in zijn middel voorhoudt. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen vat op de gemeentediensten, noch op de bereidwilligheid van verzoeker. Aangezien de weigeringsbeslissing reeds op 20 januari 2017 werd getroffen, kan verzoeker zich onmogelijk beroepen op een recht dat hij op 24 januari 2017 om middernacht zou hebben verworven.

2.11. De bestreden beslissing werd genomen binnen de vervaltermijn van zes maanden die bepaald is in artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, noch van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek of van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft niet aangetoond dat aan de administratieve rechtshandeling terugwerkende kracht zou zijn verleend. Er werd evenmin een kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN